

1

‘Damon!’

De ijzige wind joeg Elena’s haar om haar gezicht en rukte aan haar dunne trui. Eikenbladeren wervelden om de rijen granieten grafzerken en de takken van de bomen zwipten wild tegen elkaar. Elena’s handen waren koud, haar lippen en wangen waren gevoelloos, maar ze stond met haar gezicht pal in de bulderende wind en schreeuwde zo hard ze kon.

‘Damon!’

Dit weer was bedoeld als demonstratie van zijn Macht, om haar af te schrikken. Het werkte niet. De gedachte dat diezelfde Macht tegen Stefan was gebruikt, maakte een hete razernij in haar los die tegen de wind in brandde. Als Damon Stefan iets had aangedaan, als hij hem kwaad had gedaan...

‘Geef antwoord, verdomme!’ schreeuwde ze naar de eikenbomen die om het kerkhof stonden.

Een dood eikenblad dat eruitzag als een verschrompelde bruine hand vloog ritselend tegen haar voet, maar er kwam geen antwoord. Boven haar was de lucht zo grijs als lood, grijs als de grafzerken die haar omringden. Elena voelde de woede en frustratie in haar keel prikken en de moed zonk haar in de schoenen. Ze had zich vergist. Damon was hier toch niet. Ze was alleen met de gierende wind.

Ze draaide zich om... en de adem stakte haar in de keel.

Hij stond vlak achter haar, zo dichtbij dat haar kleren de zijne raakten toen ze zich omdraaide. Op deze afstand had ze de aanwezigheid van een ander mens moeten opmerken. Ze had zijn lichaamswarmte moeten voelen, of hem moeten horen. Maar Damon was natuurlijk geen mens.

Ze deinsde een paar stappen achteruit voor ze zichzelf kon dwin-

gen te blijven staan. Elk instinct dat zich had stilgehouden toen ze tegen het geweld van de wind in stond te schreeuwen, smeekte haar nu te vluchten.

Ze balde haar vuisten. ‘Waar is Stefan?’

Er verscheen een frons tussen Damons donkere wenkbrauwen. ‘Welke Stefan?’

Elena stapte naar voren en gaf hem een klap in zijn gezicht.

Ze had niet van tevoren bedacht dat ze dit ging doen, en achteraf kon ze bijna niet geloven dat ze het had gedaan. Maar het was een goede harde klap, waar ze al haar kracht in legde, en Damons hoofd sloeg ervan opzij. Haar hand gloeide. Ze stond naar hem te kijken terwijl ze haar ademhaling rustig probeerde te krijgen.

Net als de eerste keer dat ze hem had gezien, was hij in het zwart gekleed. Zachte zwarte laarzen, een zwarte spijkerbroek, een zwarte trui en een leren jack. En hij leek op Stefan. Ze snapte niet dat ze dat de eerste keer niet had gezien. Hij had hetzelfde donkere haar, dezelfde bleke huid, hetzelfde verontrustend knappe uiterlijk. Maar zijn haar was steil in plaats van golvend, zijn ogen waren zwart als de nacht en zijn mond was wreed.

Hij draaide zijn hoofd langzaam terug om haar aan te kijken en ze zag bloed opstijgen naar de wang die ze had geslagen.

‘Lieg niet tegen me,’ zei ze, met trillende stem. ‘Ik weet wie je bent. Ik weet wát je bent. Jij hebt gisteravond meneer Tanner vermoord. En nu is Stefan verdwenen.’

‘Is dat zo?’

‘Je weet dat dat zo is!’

Damon glimlachte, maar de glimlach verdween meteen weer.

‘Ik waarschuw je; als je hem iets hebt aangedaan...’

‘Wat dan?’ vroeg hij. ‘Wat ga je dan doen, Elena? Wat kún je doen, tegen mij?’

Elena zweeg. Plotseling drong het tot haar door dat de wind was weggevallen. De dag was doodstil geworden om hen heen, alsof ze roerloos in het middelpunt van een enorme cirkel van macht stonden. Het leek alsof alles, de loodgrijze lucht, de eiken en de rode beuken, de grond zelf, met hem in verbinding stond, alsof hij overal zijn

Macht aan onttrok. Hij stond met zijn hoofd iets achterover, zijn ogen onpeilbaar en vol vreemd licht.

‘Ik weet het niet,’ fluisterde ze. ‘Maar ik vind wel iets, geloof me.’

Plotseling lachte hij, en Elena’s hart sprong op en begon heftig te kloppen. God, wat was hij mooi. ‘Knap’ was er een te zwak en kleurloos woord voor. Zoals gewoonlijk duurde de lach maar even, maar zelfs toen zijn lippen weer ernstig stonden, bleven er sporen van een lach zichtbaar in zijn ogen.

‘Ik geloof je,’ zei hij. Hij ontspande zich en keek het kerkhof rond. Toen wendde hij zich weer tot haar en stak zijn hand naar haar uit. ‘Jij bent te goed voor mijn broer,’ zei hij achteloos.

Elena dacht erover om de hand weg te slaan, maar ze wilde hem niet nog eens aanraken. ‘Zeg me waar hij is.’

‘Straks, misschien... maar voor een prijs.’ Hij trok zijn hand terug, precies op het moment dat het tot Elena doordrong dat hij net zo’n ring droeg als Stefan: een zilveren ring met lapis lazuli. Onthoud dat, dacht ze venijnig. Het is belangrijk.

‘Mijn broer,’ ging hij verder, ‘is een dwaas. Hij denkt dat jij, omdat je op Katherine lijkt, net zo zwak en volgzaam bent als zij. Maar hij heeft het mis. Ik kon je woede aan de andere kant van het dorp voelen. Ik voel hem nog steeds: een wit licht, als de zon in de woestijn. Je bent sterk, Elena, zelfs zoals je nu bent. Maar je zou nog zo veel sterker kunnen zijn...’

Ze staaarde hem niet-begrijpend aan. Het stond haar niet aan dat hij van onderwerp was veranderd. ‘Ik weet niet waar je het over hebt. Wat heeft dat met Stefan te maken?’

‘Ik heb het over Macht, Elena.’ Plotseling kwam hij dicht bij haar staan, met zijn ogen strak op de hare gevestigd, zijn stem zacht en dringend. ‘Je hebt al het andere geprobeerd, en niets heeft je voldoening gegeven. Jij bent een meisje dat alles heeft, maar er is altijd iets geweest wat net buiten je bereik lag, iets wat je wanhopig hard nodig hebt, maar niet kunt krijgen. Dat bied ik je aan. Macht. Het eeuwige leven. En gevoelens die je nog nooit eerder hebt ervaren.’

Toen begreep ze het en een golf van misselijkheid steeg op naar haar keel. Ze slikte van ontzetting en afkeer. ‘Nee.’

‘Waarom niet?’ fluisterde hij. ‘Waarom zou je het niet doen, Elena? Wees eerlijk. Is er niet iets in je wat het wil?’ Zijn donkere ogen waren vervuld van een hitte en een intensiteit die haar verlamden en maakten dat ze haar blik niet van hem kon losmaken. ‘Ik kan dingen in je wekken die je hele leven hebben geslapen. Je bent sterk genoeg om in het donker te leven, om ervan te genieten. Je kunt een koningin van de duisternis worden. Waarom zou je die Macht niet pakken, Elena? Laat me je helpen om hem te pakken.’

‘Néé,’ zei ze, en ze wendde met moeite haar ogen van hem af. Ze wilde hem niet aankijken, ze wilde niet dat hij dit met haar deed. Ze stond niet toe dat hij haar liet vergeten... liet vergeten...

‘Het is het ultieme geheim, Elena,’ zei hij. Zijn stem liefkoosde haar, net als de vingers die haar keel aanraakten. ‘Je zult gelukkiger zijn dan je ooit bent geweest.’

Er was iets verschrikkelijk belangrijks dat ze moest onthouden. Hij gebruikte Macht om het haar te laten vergeten, maar ze stond niet toe dat hij dat deed...

‘En we zullen samen zijn, jij en ik.’ De koele vingertoppen streelden de zijkant van haar nek, gleden onder de kraag van haar trui. ‘Alleen wij tweeën, voor altijd.’

Ze voelde een plotselinge pijscheut toen zijn vingers langs twee kleine wondjes in haar nek gleden, en haar geest werd weer helder.

Hij wilde haar... Stéfan laten vergeten.

Dat was wat hij uit haar geest wilde verdrijven. De herinnering aan Stefan, aan zijn groene ogen en zijn glimlach, waarin altijd iets droevigs school. Maar niets kon Stefan nu uit haar gedachten verdringen, niet na wat zij met elkaar hadden meegemaakt. Ze stapte bij Damon vandaan en sloeg zijn koele vingertoppen weg. Ze keek hem recht in de ogen.

‘Ik heb al gevonden wat ik wil,’ zei ze bot. ‘En met wie ik voor altijd samen wil zijn.’

Zijn ogen werden helemaal zwart en de lucht tussen hen vulde zich met een kille woede. Zijn ogen deden Elena denken aan een cobra die op het punt staat toe te slaan.

‘Wees niet zo stom als mijn broer,’ zei hij. ‘Anders zal ik jou mischien net zo moeten behandelen als hem.’

Nu was ze bang. Ze kon er niets aan doen. Een doordringende kou overviel haar en verkilde haar botten. De wind kwam weer opzetten, de takken zwiepten heen en weer. ‘Zeg me waar hij is, Damon.’

‘Op dit moment? Ik weet het niet. Kun je niet heel even ophouden met aan hem te denken?’

‘Nee!’ Ze huiverde en haar haar waaide weer om haar gezicht.

‘Weet je zeker dat dit je definitieve antwoord is? Denk er goed over na of je dit spel met me wilt spelen, Elena. De consequenties zijn niet om te lachen.’

‘Ik weet het zeker.’ Ze moest hem tegenhouden, voor hij weer vat op haar kreeg. ‘En je kunt me niet intimideren, Damon, of is dat je nog niet opgevallen? Vanaf het moment dat Stefan me vertelde wat je was en wat je had gedaan, raakte je alle macht die je misschien over me had kwijt. Ik háát jou. Ik walg van je. En je kunt me niets doen, niet meer.’

Zijn gezicht veranderde, de sensuele uitdrukking verkilde en zijn trekken verwrongen tot een wrede, verbitterde grimas. Hij lachte, maar deze lach ging maar door. ‘Niets?’ zei hij. ‘Ik kan jou en degenen van wie je houdt álles doen. Je hebt er geen idee van, Elena, wat ik kan doen. Maar daar kom je nog wel achter.’

Hij stapte achteruit en de wind sneed als een mes door Elena heen. Plotseling kon ze niet meer scherp zien, het leek alsof de lucht voor haar ogen gevuld werd met witte lichtvlekken.

‘De winter komt eraan, Elena,’ zei hij, en zijn stem klonk koud en helder boven het geloei van de wind uit. ‘Een wreed seizoen. Voor het zover is, weet jij wat ik kan en niet kan. Voor het winter is, heb jij je met mij verenigd. Jij wordt van mij.’

De wervelende witheid verblindde haar en ze kon de donkere massa van zijn gestalte niet meer onderscheiden. Nu begon zelfs zijn stem te vervagen. Ze sloeg haar armen om zich heen, met haar hoofd gebogen, en beefde over haar hele lichaam. Ze fluisterde: ‘Stefan...’

‘O, nog één ding,’ klonk Damons stem weer. ‘Je vroeg naar mijn broer. Doe geen moeite om hem te zoeken, Elena. Ik heb hem gister nacht vermoord.’

Ze keek met een ruk op, maar er was niets te zien, alleen de duize-

lingwekkende witheid, die brandde op haar neus en wangen en haar wimpers deed samenklonteren. Pas op dat moment, toen de kleine witte vlekjes op haar huid bleven liggen, drong het tot haar door wat het waren: sneeuwvlokken.

Het sneeuwde op de eerste dag van november. Boven haar hoofd was de zon verdwenen.